

1

คนพวกนั้นจะมาในวันพรุ่งนี้...

‘อวีนซีเยว’ ได้ข่าวจากคนสนิทที่แปรพักตร์ไปอยู่กับผู้อื่น หลินฮองเฮาตระเตรียมคนเอาไว้แล้ว ใครอยากสนุกสนานกับร่างกายเขา จะได้ร่วมสนุกกันในวันพรุ่งนี้ และนั่นทำให้เขาตัดสินใจได้

‘อาลี’ ได้บอกเขา แคว้นตงอวีนที่เป็นบ้านเกิดสูญสิ้นแล้ว ถูกผนวกรวมเข้ากับแคว้นเว่ยอย่างที่ไม่ใครหลายคนต้องการ ชาวตงอวีนทุกคนถูกสังหาร เขาไม่เหลืออะไรให้อาวรณบนโลกนี้อีกต่อไป แม้แต่ลูก...ก็ไม่เหลือแล้ว

อวีนซีเยวตัดสินใจได้ เขาเป็นฮ่องเต้แห่งแคว้นตงอวีน แคว้นอยู่ราชาอยู่ แคว้นล่มสลาย ราชาที่ไม่อาจอยู่ได้ เมื่อคิดดังนั้นก็ปลดผ้าคาดเอวด้วยใจสงบ ผูกปมผ้าอย่างที่อาจารย์เคยสั่งสอน...

‘อาจารย์...’

เพียงคิดถึงพวกท่าน อวีนซีเยวก็มีอัสัน บุญคุณของสอง

อาจารย์แห่งหุบเขาประหลาดที่เมตตาเลี้ยงดู อบรมสั่งสอนศิษย์
เพียงคนเดียววันนี้ไม่อาจจะทดแทนได้พอ ทั้งเขายังเคยกล่าววาทา
ร่ายกาจเช่นนั้น ตอนนีเขาสำนึกเสียใจแล้วอย่างแท้จริง

นักโทษหนุ่มถอดกำไลผูกปิดไม้ที่ข้อมือ พอเห็นอักษรที่เขา
อ่านไม่ออกเหล่านั้นก็อดลูบมันเบา ๆ ไม่ได้ เขาหันไปหยิบตุ๊กตา
ฟางที่สร้างขึ้นเพื่อเป็นตัวแทนลูกที่จากไป นำกำไลแสนมีค่าคล้อง
มันเอาไว้ หยิบผ้าเช็ดหน้าที่ซอมน้ำมันไว้มากาง จากนั้นก็กดปลายนิ้วเขียน
อักษรโลหิตอย่างสิ้นหวัง แล้วยัดเข้าไปในตุ๊กตาฟาง ก่อนจะนำไป
ซ่อนให้ลับสายตาคน

เขาต้องการเขียนจดหมายถึงใครกัน อวินซีเยว่ไม่เข้าใจตนเอง
ภาพในหัวกลับปรากฏเงาร่างบุรุษผู้หนึ่ง ไม่รู้คนผู้นั้นจะรู้หรือไม่ว่า
เขามีลูก และรู้หรือไม่ว่าเขาจากโลกนี้ไปเพราะอะไร

คำถามพวกนั้นก็แค่เรื่องไร้สาระ

อวินซีเยว่หันหน้าเข้าหาหนทางแห่งความตาย โนมผ้าคาด
เอวนั้นมาคล้องคอ

...ได้เวลาออกเดินทางแล้ว

ท้องฟ้าครามอย่างกราดเกรี้ยว สายฝนจากเบื้องบนยัง
โหมกระหน่ำ สายฟ้าฟาดดังสะเทือนเลื่อนลั่นไปทั่วหุบเขาประหลาด
ทำเอาอวินซีเยว่ผวาตื่นขึ้นมาจากที่ เม็ดเหงื่อผุดขึ้นที่ดวงหน้างดงาม
ของเด็กน้อย ดวงตาทอดมองเพดานไม้กกลางเก่ากลางใหม่ สูดกลิ่น
ของหุบเขา เขานิ่งตะลึงอยู่เช่นนั้น

‘นรกหรือ...’

อวินซีเยว่ครุ่นคิด เขาจดจำได้ดีว่าตนได้ฆ่าตัวตายไปแล้ว
คล้องคอด้วยผ้าขาว ตัดสินใจจบชีวิตที่ห้องขังซึ่งมีแต่กองฟางและ

หนูสกปรก ฮ่องเต้แห่งแคว้นตงอวินได้จากไปแล้ว

สติอันกระเจิดกระเจิงของอวินซีเยว่ค่อย ๆ กลับคืนมาอีกครั้ง เขาหัดกายลุกขึ้นนั่ง เมื่อเห็นสภาพตนเองก็ขมวดคิ้วอย่างสงสัย ผ้าห่มที่มีกลิ่นใบสะระแหน่อันเป็นเอกลักษณ์ ฝ่ามือที่เรียวยาว และ ห้องพักที่ประทับอยู่ในความทรงจำของเขา

บานประตูไม้เปิดออก ในตอนนั้นมีร่างเล็ก ๆ ก้าวเข้ามา เป็น เด็กชายตัวเล็กหน้าตาน่าเอ็นดูคนหนึ่งกำลังประคองถ้วยยาเข้ามาหาเขา พออวินซีเยว่เห็นร่างนั้นก็พลันแข็งค้าง ดวงตาที่เลื่อนลอย เมื่อครู่จูดประกายขึ้น

‘อาลี’

เมื่ออาลีเงยหน้าขึ้นมาเห็นเขา เด็กชายก็ตกใจ ดวงตาแดงก่ำ ทั้งถ้วยยาในมือพร้อมทั้งไฟเข้ามาหาทั้งน้ำตา

“องค์ชายฟื้นแล้ว! ท่านฟื้นแล้ว!”

อาลีส่องห่มร้องไห้ เอื้อมมือไปหมายจะจับตัวเจ้านายผู้มีสาย เลือดสูงศักดิ์ ทว่าพอมือนั้นยื่นเข้ามา กลับเป็นอวินซีเยว่ที่ขยับตัว ถอยห่างจากอีกฝ่าย

พอเห็นสีหน้าเคียดแค้นเช่นนั้น ขำรับใช้ตัวน้อยก็ถึงกับหยุด ชะงัก เนื้อตัวสั่นเทา

“องค์ชาย...”

ประตูเปิดออกอีกครั้ง คราวนี้เป็นบุรุษสองคนก้าวเข้ามา หนึ่งในนั้นดวงหน้าขาวซีด พอเห็นว่าอวินซีเยว่ฟื้นแล้วก็รีบไฟเข้ามาดึง เขาไปกอดแนบอ้อมพร้อมเอ่ย

“เยว่เอ๋อร์...!” มือขาวฟ่องของชายหนุ่มที่หยาบกร้านเล็กน้อย จากการทำงานลูบดวงหน้าเล็ก ๆ ของอวินซีเยว่และกล่าวเสียงสั่น “เยว่เอ๋อร์ เจ้าหายแล้วใช่หรือไม่ อาจารย์ขอโทษนะ อาจารย์ขอโทษ

เจ้าด้วยนะ...”

ถ้อยคำพรวดขอโทษดังอยู่ข้างหู อวินซีเยวได้กลิ่นหอมอันคุ้นเคยจากร่างอีกฝ่าย เขาตัวแข็งค้าง จดจำได้ทันทีว่าเวลานี้คือเวลาใด อวินซีเยวรู้สึกคล้ายดวงตาร้อนผ่าว พอได้สติก็ยื่นมือไปกอดร่างของคนที่กำลังกอดเขา พร้อมเอ่ยเสียงแผ่วเบา

“อาจารย์อย่าขอโทษเลย มีไฉ่เรื่องที่ผิด ศิษย์อู่วามเกินไปจนลำบากอาจารย์แล้ว”

คนเป็นอาจารย์ได้ยินเช่นนั้นจึงกลืนคำที่จะเอ่ยกลับไป ไม่นานน้ำตาก็ไหลเป็นสาย กอดเขาแน่นขึ้น อวินซีเยวมองอาจารย์อีกคน ชายหนุ่มคนนั้นมิได้เอ่ยอะไร เพียงเบือนหน้าหนีเล็กน้อย เหมือนไม่อาจจะสู้หน้าลูกศิษย์ได้ ทว่าในใจของคนเป็นศิษย์นั้น ทุกอย่างกระจ่างแจ่มดังสายน้ำ

เมื่อคิดถึงการทำครั้งเก่าของตน อวินซีเยวก็สะอื้นให้ออกมาอย่างหาได้ยาก เอ่ยด้วยเสียงสั่นเครือ

“อาจารย์ ข้าขอโทษ...ข้าขอโทษ...”

แต่ไหนแต่ไรมา อวินซีเยวคนนี้มิให้น้ำตาตกจของคำไม่ว่าจะพบเจอเรื่องยากลำบากเพียงใดก็ไม่ร้องให้ออกมาง่าย ๆ แม้ว่าเข้ารับใช้คนสนิทที่เปรียบเหมือนบิดาคนที่สองจะปวยตายจากไปเมื่อปีที่แล้ว เขาก็ไม่ร้องไห้ขณะจัดงานศพ ดังนั้นพอเห็นอีกฝ่ายร้องให้เช่นนั้น ทั้ง ‘เสวี่ยหรง’ และ ‘ลู่อวิน’ ก็ปลื้มตกใจราวฟ้าจะถล่ม

อวินซีเยวไม่ร้องให้ออกมาโดยง่าย แต่เมื่อเขาร้องให้ น้ำตาก็กลับพรั่งพรูออกมาอย่างไม่ขาดสาย เหมือนเม็ดไข่มุกที่หลุดออกจากสร้อย ทั้งยังกอดเสวี่ยหรงเอาไว้แน่นไม่ยอมปล่อย แม้มีได้ปล่อยโฮออกมาเสียงดัง ทว่าการหลั่งน้ำตาอย่างเจ็บสงบเช่นนี้กลับชวนให้รู้สึกเอื้ออาทรมากยิ่งขึ้น

ลู่อวินเอ่ยตัดบท “เอาละๆ เจ้าพื่นแล้วก็นับเป็นเรื่องดี หายไขแล้วจะได้กลับมาเรียนเหมือนเดิม...” เขามองเสวี่ยทรงอย่างอ่อนโยน “เจ้าก็เช่นกัน ร่างกายยังไม่แข็งแรง ตากฝนมาหาเขาเช่นนี้จะทำให้ไขกลับได้ ถ้าอย่างไรก็ตามน้ำขิงสกัด้วย”

เสวี่ยทรงพยักหน้าพลางเช็ดน้ำตา พร้อมตันศิษย์ออกจากอก “อาจารย์ไม่กวนแล้ว เจ้าพักผ่อนเถิด”

อวีนซีเยว่คว้าแขนเสื้อเขาเอาไว้ เอ่ยขึ้นด้วยเสียงลั่นเครือ “ไม่เอา อาจารย์ต้องอยู่ที่นี้” เป็นครั้งแรกที่เขาเอ่ยอย่างตื้อดิ่ง

เสวี่ยทรงหันไปมองลู่อวิน อีกฝ่ายพยักหน้าเป็นเชิงว่าตามแต่ใจเขาเถิด ราตรีนี้จึงเป็นลู่อวินที่เดินทางร่วมไปด้อมยามน้ำขิงร่วมกับอาลี หลังกลับมาส่งสองศิษย์อาจารย์เข้านอน พวกเขาจึงกางร่มก้าวออกไปจากเรือนเล็ก

อวีนซีเยว่ด้อมยามจนหมด เช่นเดียวกับเสวี่ยทรงที่ด้อมน้ำขิงจนหมดด้วย ขณะที่พวกเขาเก็บถ้วย จู่ๆ อวีนซีเยว่ก็ถามอาจารย์ของตน

“อาจารย์ ข้าอายุเท่าใดแล้วขอรับ”

เสวี่ยทรงขมวดคิ้วสงสัยว่าเหตุใดศิษย์จึงถามเช่นนั้น แต่ก็ยอมตอบแต่โดยดี “เจ็ดหนาว...อย่างแปดหนาวแล้ว”

อวีนซีเยว่ไม่ประหลาดใจ เพราะเขาเองก็จำได้ว่าตนแทบจะตัดสายสัมพันธ์กับเสวี่ยทรงตอนอายุประมาณเจ็ดหนาว เพียงอยากให้เห็นใจเท่านั้นจึงเอ่ยถาม

เสวี่ยทรงเห็นว่าตึกมากแล้ว จึงบอกให้เขาพักผ่อน ก่อนโบกมือตัดบเทียบน จากนั้นก็ห่มผ้าห่มให้เขา เอนกายลงบนเตียงเดียวกันแล้วหลับตา

อวีนซีเยว่มองดวงหน้างามละมุนของอาจารย์ตน พลางคิดถึง

เรื่องเก่าก่อน

แคว้นตงอวี่นนั้นไม่ใหญ่ไม่เล็ก รอบแคว้นเต็มไปด้วยปปรากการธรรมชาติ อากาศหนาวเย็นและอยู่ท่ามกลางป่าเขา ในตอนเช้าจะมีทะเลหมอกเกิดปกคลุมไปทั่วพื้นที่ เป็นแคว้นที่แทบจะไม่ติดต่อกับแคว้นอื่น อยู่ได้ด้วยตนเองและเต็มไปด้วยความสงบสุข เอกลักษณะของเชื้อพระวงศ์ชาวตงอวี่นที่มีสายเลือดเข้มข้นของผู้ปกครองแคว้นนั้นจะมีเส้นผมสีเงิน ดวงตาสีฟ้าเข้ม อีกทั้งชาวตงอวี่นยังได้ชื่อว่างดงามราวกับเทพเซียน ล้อลวงได้ทั้งชายหญิง ที่แคว้นตงอวี่นนั้นมีคำทำนายอยู่ว่า ‘หากชาวตงอวี่นย่างเท้าออกจากสถานที่แห่งนั้น หรือเปิดรับคนภายนอกเข้ามา แคว้นของพวกเขาจะล่มสลาย’ ชาวตงอวี่นทุกคนเชื่อคำทำนายนี้มาก เช่นนี้แคว้นหนึ่งแคว้นจึงสามารถซ่อนเร้นตัวตนจากสายตาคนนอกได้

ทว่าเมื่อไม่นานมานี้ แคว้นตงอวี่นกลับถูกค้นพบด้วยเชื้อพระวงศ์จากแคว้นข้างเคียง เป็นองค์รัชทายาทแห่งแคว้นฉินที่มีพรมแดนติดกับแคว้นตงอวี่น ครานั้นเขามาล่าสัตว์อย่างเพลิดเพลิน กระทั่งพลัดหลงเข้ามาในแคว้นตงอวี่น ค้นพบที่แห่งนี้เข้าโดยบังเอิญ

แคว้นตงอวี่นนั้นซ่อนตัวอยู่ โดยอาศัยอาหารจากป่าที่อุดมสมบูรณ์ สำหรับพวกเขา เหมือนทั้งหลายในแผ่นดินไม่ได้มีค่าเท่ากับอาหาร องค์รัชทายาทแคว้นฉินกลับตาลุกวรากับสิ่งที่ได้พบเจอ โดยเฉพาะเชื้อพระวงศ์แห่งแคว้นตงอวี่นที่รูปร่างมีเอกลักษณ์ผู้นั้นทำให้เขาติดอกติดใจอย่างที่สุด

พอกลับสู่แคว้นฉินก็ไปทูลเสด็จพ่อของเขา ฮ่องเต้แคว้นฉินเมื่อทราบข่าวชาวตงอวี่นมีจำนวนคนไม่มาก หากเทียบกับราษฎรในแคว้นเขาก็ดีใจเป็นนักหนา ส่งทหารมาสืบหมิ่นนาย ทำสงครามเพียงไม่นาน แคว้นตงอวี่นก็กลายเป็นเมืองขึ้นของแคว้นฉิน ทาง

แคว้นจึงจำต้องส่งเพชรพลอยและของมีค่าให้ผู้อื่นอย่างบริวารผู้
ซื่อสัตย์

สิ่งใดก็ไม่อาจห้ามเกียรติแคว้นตงอวีนได้เท่ากับการที่องค์
รัชทายาทเพียงหนึ่งเดียวของแคว้นจะต้องเสด็จไปเป็นบรรณาการ
ที่แคว้นฉิน เดิมนั่นสายเลือดสูงศักดิ์ของชนชาติตงอวีนงดงามดุจ
เทพเซียนมิใช่หรือ เมื่อผู้อื่นทอดสายตามองแล้วก็รู้สึกทนไม่ไหว ไม
นานศักดิ์ศรีของบุรุษก็ถูกทำลายลงอย่างถึงที่สุด

แล้วพวกเขาก็ค้นพบความวิเศษอย่างหนึ่งของชาวตงอวีน นั่น
คือบุรุษตงอวีนสามารถตั้งครรภ์ได้!

ช่างเป็นเรื่องที่น่าเหลือเชื่อ แต่ก็เกิดขึ้นแล้ว พอองค์รัช
ทายาทตงอวีนให้กำเนิดเด็กชายคนหนึ่งออกมา เรื่องแปลกพิสดาร
นี้ก็ถูกเล่าลือไปทั่วทุกแคว้น

อวีนซีเยว่เกิดขึ้นเพราะเหตุนั้น เขาเป็นโอรสขององค์
รัชทายาทแคว้นตงอวีนที่เป็นบรรณาการแก่แคว้นฉิน เขารู้ว่าเสด็จ
พ่อไม่ขึ้นขอบตบ เพราะเขาคือตัวแทนแห่งความอภัยศ แต่เล็กจน
โต อวีนซีเยว่จะเห็นบุรุษหลายคนมายังเรือนของบิดา ประเดี๋ยวก็
เป็นฮ่องเต้แคว้นฉิน ประเดี๋ยวก็เป็นองค์ชายแคว้นฉิน แล้วผู้ให้
กำเนิดเขาก็จะกรีดร้องปานคลุ้มคลั่ง เสียงร้องโหยหวนนั้นดังสะท้าน
ในยามค่ำคืน

ผู้ให้กำเนิดเขามักร้องไห้ พอมองเห็นเขาก็จะตวาดไล่ หนัก
เข้าก็หาอะไรมาทำร้ายเขาจนเลือดตกยางออก และก็เป็นเสี้ยวฉงที่
มักอุ้มเขาวิ่งหนี

เสี้ยวฉงเป็นข้ารับใช้ชายชาวตงอวีน ติดตามองค์รัชทายาท
มาจากแคว้นตงอวีน เขาเองก็มีชะตากรรมเหมือนผู้ให้กำเนิดอวีน
ซีเยว่ ที่ต้องกลายเป็นของเล่นของเชื้อพระวงศ์ชั้นสูงแคว้นฉิน ทว่า

เขาก็ดูแล้ววันซีเยว่เป็นอย่างดี ปรนนิบัติอย่างองค์ชายองค์หนึ่ง จน
 อวีนซีเยว่อายุครบห้าหนาว ฮ่องเต้แคว้นตงอวีน...หรือเสด็จปู่ของ
 เขาก็สิ้นพระชนม์ แคว้นตงอวีนจึงส่งสาส์นมาขอองค์รัชทายาทของ
 พวกเขาคืน แลกกับอัญมณีและทองคำ

องค์รัชทายาทแคว้นตงอวีนเสด็จกลับบ้านเกิดตนเอง อวีน-
 ซีเยว่ที่มีลักษณะของเชื้อพระวงศ์ตงอวีนติดตามไปด้วย แต่คนผู้นั้น
 คงไม่อยากให้ใครที่แคว้นเห็นเขา เพราะเขาคือความอัปยศ พอเดิน
 ทางพื้นเขตแคว้นฉิน องค์รัชทายาทก็ชักดาบออกมา หมายถึงสังหาร
 เลือดเนื้อเชื้อไขของตน

ยังคงเป็นเสี่ยวฉงอีกเช่นเดิมที่คุกเข่าอ่อนวอนสารพัดเพื่อขอ
 ชีวิตอวีนซีเยว่ไว้ เขากล่าวถึงสิบสามหุบเขาอันเป็นสถานที่ศึกษาของ
 เหล่านักปราชญ์และนักรบ ไน่มน้ำวให้องค์รัชทายาทใจอ่อน ส่ง
 เลือดเนื้อเชื้อไขของตนไปยังหุบเขาแห่งนั้น เสี่ยวฉงบอกว่าอวีนซีเยว่
 มีแววจลาตเฉลียว จะต้องเตะตาเจ้าหุบเขาสักคน ถูกรับเป็นศิษย์
 และเติบโตขึ้นมาอย่างแข็งแกร่ง ในภายภาคหน้าก็จะช่วยให้แคว้น
 ตงอวีนหลุดพ้นจากแคว้นฉินได้

มาตรว่าวาจาของเสี่ยวฉงนั้นไร้น้ำหนัก ทว่าใจคนล้วน
 ประกอบด้วยเลือดเนื้อ มิใช่เหล็กกล้า องค์รัชทายาทอับอายที่มีบุตร
 ชายคนนี้ แต่อวีนซีเยว่ก็ยังเป็นบุตรชายเขา...นี่คือความจริงที่มีอาจ
 ปฏิเสธ สุดท้ายก็พยักหน้า เสี่ยวฉงจึงอุ้มอวีนซีเยว่เดินทางไปหลาย
 พันลี้มายังสิบสามหุบเขา วอนขอให้เจ้าหุบเขาสักคนรับองค์ชายตน
 เอาไว้

ทว่าการจะให้เจ้าหุบเขาสักคนยอมรับใครเป็นศิษย์นั้นไม่ง่าย
 จะต้องปิ่นจากตีนเขาขึ้นมายังยอดเขา กราบคารวะขอเป็นศิษย์ แล้ว
 ยังต้องได้รับการคัดเลือกให้เป็นศิษย์อีก อวีนซีเยว่ยังจดจำได้ เขา

อายุเพียงห้าขวบก็ถูกเสี่ยวฉงใส่ไว้ในตะกร้า ขำรับใช้คนนั้นปีนขึ้นไปบนหุบเขามังกร เจ้าหุบเขาเห็นว่าเขาเป็นชาวตองอวีนที่มีลักษณะพิเศษ หญิงก็ไม่ไซ่ ชายก็ไม่เซิง ต่างพากันขับไล่พวกเขาพร้อมกับหมา

เสี่ยวฉงลงจากเขาด้วยความเศร้า นึกอยากจะเป็นขึ้นไปใหม่ แต่ข่าวลือที่ว่าชาวตองอวีนมาขอเป็นหนึ่งในศิษย์ของสิบสามหุบเขานั้นแพร่กระจายไปแล้ว บรรดาคนรุ่นใหม่ของสิบสามหุบเขาค่อยไปอาจจะรับได้ ไม่ว่าเสี่ยวฉงจะอยากปีนขึ้นไปเขาถูกไหนก็ล้วนถูกไล่ดี เพื่อไม่ให้พวกเขามีโอกาสเข้ามาอยู่ในหุบเขาเดียวกับตน

ชาวตองอวีนสองคนชายหนึ่งเด็กหนึ่ง และเด็กขอทานอีกหนึ่งที่เสี่ยวฉงช่วยเอาไว้ ต่างมองหน้ากันอย่างสิ้นหวัง ในตอนนั้นเสี่ยวหรงกำลังออกมาจับจ่ายซื้ออาหาร พอเห็นอวีนซีเยว่ที่มีสีผิวและสีตาผิดปกติ เลยสนใจเข้ามาถามไถ่ สุดท้ายหุบเขาประหลาดก็รับเขาเอาไว้

หุบเขาประหลาดคือหนึ่งในสิบสามหุบเขา สถานที่แห่งนี้ไม่มีศิษย์คนอื่นนอกจากอวีนซีเยว่ ความจริงบางประการจึงถูกปิดตาย พวกเขาไม่เคยค้าสมาคมกับผู้ใด ลู่ฉวนเป็นเจ้าหุบเขาแห่งนี้ และมีเสี่ยวหรงเป็นผู้ช่วย สอนเฉพาะเรื่องการประดิษฐ์ ช่างไม้ ติดาบ สร้างอาวุธ และของใช้จำเป็นทั้งหลาย ดังนั้นแม้จะเปิดหุบเขา แต่ก็ไม่มีการอยากจะเป็นศิษย์คนจากหุบเขานี้

อวีนซีเยว่ที่ถูกรับเลี้ยงย่อมไม่สนใจว่าวิชาที่เขาจะเรียนนั้นสร้างชื่อเสียงหรือว่าต่ำต้อยแต่เพียงใด ในสายตาเขา ลู่ฉวนเป็นอาจารย์สอนอ่านเขียน เสี่ยวหรงคือผู้มีบุญคุณช่วยชีวิต เขาทราบว่าองค์กรขทายาทแห่งแคว้นตองอวีน ที่บัดนี้อาจจะกลายเป็นฮ่องเต้พระองค์นั้นไม่อยากจะเห็นหน้าเขา เขาไม่มีที่ให้กลับไป เมื่อถูก

อาจารย์ทั้งสองช่วยเอาไว้ เขาก็จะใช้ทั้งชีวิตทดแทนคุณคนทั้งสอง เขารักและเทิดทูนทั้งสองยิ่ง จนกระทั่งวันหนึ่งเขาตื่นขึ้นมา กลางดึก ด้วยความเข้าใจผิดคิดว่านี่คือเช้าตรู่ที่ต้องเตรียมหุงหาอาหารให้พวกอาจารย์ จึงเดินไปยังเรือนของอาจารย์ทั้งสอง ก่อน จะเห็นสองบุรุษกำลังเปลือยกายบรรเลงเพลงรักกันอย่างสุขขสม

อวิวันซีเยว่สติแตก เสวี่ยหรงที่กำลังจุ่มพิตกับลู่ฉวนหันมาเห็น เขา อาจารย์ทั้งสองตกใจ เสวี่ยหรงกำลังจะเอ่ยบางอย่าง อวิวันซีเยว่ กลับหันหลังวิ่งหนีหายเข้าไปในหุบเขาซึ่งในตอนนั้นเป็นฤดูฝน

เสวี่ยหรงออกตามหาเขา ก่อนจะพบเขาสลบไสลอยู่ในป่า อาจารย์ได้เดินตากฝนนำตัวเขากลับมา แม้ตัวเองจะป่วยก็ยังไม่ใส่ใจ อากาศเขาทั้งคืน พออวิวันซีเยว่ฟื้นขึ้นมาเห็นเสวี่ยหรง เขาก็พานคิด ไปถึงเรื่องเก่า ๆ ที่เชื้อพระวงศ์แคว้นฉินมาหาความสุขจากเรือนร่าง ผู้ให้กำเนิดเขา

“อย่าเข้ามา ข้าขะแขง” อวิวันซีเยว่เอ่ยเช่นนั้นขณะที่เสวี่ย- หรงกอดเขาเอาไว้แล้วพรวดเอ่ยขอโทษ ทุกคนล้วนตกตะลึง

ลู่ฉวนทำท่าจะลงโทษเขา เสวี่ยหรงคล้ายจะเข้าใจดี จึงผละ จากเขาไป และไม่แตะต้องเขาอีกเลย

ความสัมพันธ์ฉันศิษย์อาจารย์จบลงง่าย ๆ เพราะเหตุนั้น...

และก็ต้องอาศัยเวลาอีกนานหลายปี จวบจนเป็นฮ่องเต้แห่ง แคว้นตงอวิวัน อวิวันซีเยว่จึงพบว่าสิ่งที่ผู้อื่นทำกับบิดาเขาคือความ โคร่ แต่สิ่งที่อาจารย์ทั้งสองกระทำร่วมกันนั้นคือความรัก

กว่าเขาจะคิดได้ ทุกอย่างก็สายเกินไปแล้ว

เสวี่ยหรงตายแล้ว ลู่ฉวนปิดหุบเขาประหลาด และตัวเขาก็ไม่ สามารถกลับไปหาอาจารย์ทั้งสองได้อีก

อวิวันซีเยว่นอนคิดถึงเรื่องอดีต บัดนี้เขาได้โอกาสย้อนเวลา

กลับมาอีกครั้ง และไม่ได้เอ่ยคำพูดร้ายกาจนั้น เสวี่ยหรงเองก็นอน
อยู่ข้างกายเขา ความสัมพันธ์ของพวกเขายังแน่นแฟ้น อดีตสองเต้
แห่งแคว้นตงอวิ้นทอดสายตามองอาจารย์ของตน เขาพลิกกายไป
กอดเสวี่ยหรงเอาไว้ แววตาส่องประกายเรืองรอง
เขากลับมาแล้ว

ยามเช้าหลังวันฝนตกนั้นอากาศสดใส อวิ้นซีเยว่ตื่นก่อน
เสวี่ยหรงเพื่อลุกขึ้นมาเตรียมอาหาร คอยปรนนิบัติอาจารย์ทั้งสอง
ของตนด้วยความใส่ใจ ในหุบเขาประหลาดแห่งนี้ เสวี่ยหรงได้ทำการ
เพาะปลูกพืชพันธุ์มากมาย อีกทั้งสภาพแวดล้อมยังอุดมสมบูรณ์ยิ่ง
อวิ้นซีเยว่เก็บเกี่ยวผลผลิตมาทำอาหารอย่างเรียบง่าย ในตอนนั้น
อาลีได้ตื่นขึ้นแล้ว

“องค์ชาย ให้ข้าช่วยนะขอรับ”

เพียงเห็นดวงหน้าเล็กใสของอาลี อวิ้นซีเยว่ก็พลันรู้สึกกว่า
อารมณ์ดี ๆ ในเช้าวันนี้ของเขาหายวับไปกับตา

อาลีเป็นเด็กขอรานที่เสี่ยวฉงเก็บมาเลี้ยงเป็นบุตรบุญธรรม
เพื่อหวังให้วันหน้าอาลีจะได้เป็นข้ารับใช้ส่วนตัวของอวิ้นซีเยว่ เสี่ยว-
ฉงคิดว่าการที่เลี้ยงข้ารับใช้ให้เติบโตขึ้นมาพร้อมกับเจ้านาย จะทำให้
อาลีมีความซื่อสัตย์และภักดี

ซื่อสัตย์และภักดี...

อวิ้นซีเยว่เหยียดยิ้มเยาะในใจ ในชีวิตก่อนเขาไม่เคย
หวาดระแวงอาลี อีกฝ่ายเป็นเด็กกำพร้า ลู่ฉวนไม่ยอมสอนวิชาให้
เด็กคนนี้เหมือนอย่างที่สอนให้เขา จึงเป็นเขาที่จับมืออาลีเขียนพู่กัน
ด้วยตัวเอง ทำให้ลายมือของพวกเขาเหมือนกันยิ่งนัก เขาไวใจอาลี
มาก ให้เจ้าตัวคอยเป็นคนต้มยา ปรนนิบัติอยู่ข้างกาย ดูแลอาลี

ดูจनोंงชายคนหนึ่ง

สุดท้ายแล้วคนที่หักหลังเขา คนที่วางยาเขา คนที่แปรพักตร์ ไปอยู่กับหลินฮองเฮามีโชอาลีหรือกหรือ เขายังจำวันที่รับนมจาก อาลีมาได้ เขาทรุดกายลง ปวดท้องจนแทบตาย บอกให้อาลีไปตามหมอหลวง อีกฝ่ายกลับตอบแทนด้วยรอยยิ้ม และเมื่อเขาถูกส่งเข้าคุกหลวง อาลีก็ยังมีมาบอกเล่าถึงสิ่งที่ตนเคยทำให้คนโง่เขลาอย่างเขาฟัง

ชาวตงอวีนเป็นตัวประหลาดที่ต่ำต้อย แม้เป็นเชื้อพระวงศ์ก็ ยังถูกมองด้วยความเหยียดหยาม อาลีจึงเฝ้ายามที่ต้องคอยปรนนิบัติเขาที่สุด ที่ติดตามเขาก็เพียงแค่หวังลาภยศที่เขาไม่อาจจะให้ได้

ดังนั้นอาลีจึงทรยศ!

ในใจของอวีนซีเขื่อนั้นอยากจะสับคนผู้นี้เป็นพันเป็นหมื่นขึ้น ทว่าเขากลับแยมั้มออกมาเช่นเคยแล้วบอก “มิเป็นไร ข้าทำเองได้ เจ้าไปนอนต่อเถิด”

อาลีได้ยินเช่นนั้นก็อ้อนวอนขอให้ตนได้ช่วยสักสองสามอย่าง อวีนซีเขื่อนั้นกลับยื่นกรานปฏิเสศ ซึ่งในใจของอาลีก็ไม่ได้อยากทำงานพวกนี้สักเท่าไร จึงได้หันหลังเดินกลับห้องพักของตน อวีนซีเขื่อนั้นมองตามแผ่นหลังเล็ก ๆ นั้นอย่างครุ่นคิด อาลีอายุมากกว่าเขาอยู่สองปี ไม่รู้ว่ามีความคิดอยากจะทรยศมานานเท่าไรแล้ว และเขาควรจะทำอะไรดี

ลู่ฉวนตื่นขึ้นมาในขณะที่อวีนซีเขื่อนั้นกำลังทำอาหาร เขาออกจากเรือนของตนตรงมาหาเสวี่ยหรงที่เรือนนอนของอวีนซีเขื่อนั้น เห็นดังนั้นคนเป็นศิษย์ก็ยกสำรับอาหารสองที่ไปให้อาจารย์ทั้งสองของเขา ลู่ฉวนตรวจดูอาการของเสวี่ยหรงแล้วกล่าว

“เจ้ามีไอบีเอ็นแทรกกาย ต้องดื่มยาไปอีกสักพักนะ”

เสวีย์ทรงพยักหน้ารับ พอเห็นอวีนซีเยว่เดินเข้ามากรีบผลัก
อกลู่อวีนออกห่าง ผู้เป็นลูกศิษย์กลับเอ่ยบอก “อาจารย์เสวีย์ ไม่
เป็นไรหรอกขอรับ”

พอเห็นเด็กน้อยสงบนิ่งสุขุม ผู้ใหญ่ทั้งสองพลันทำอะไรไม่ถูก
อวีนซีเยว่ถามลู่อวีนว่าเสวีย์ทรงต้องดื่มยาอะไร ลู่อวีนจึงบอกรายละเอียด
สมุนไพรที่ต้องนำไปต้ม ซึ่งก็เป็นสมุนไพรที่หาได้ในหุบเขาแห่งนี้
อวีนซีเยว่เลยถือตะกร้าเดินไปเก็บสมุนไพรเหล่านั้น

ขณะกำลังเก็บสมุนไพร เขาพลันมองเห็นว่าข้างกันนั้นมี
สมุนไพรที่อันตรายอยู่ด้วย สมุนไพรที่เขาต้องใช้ กับสมุนไพรที่มีพิษ
อ่อน ๆ นั้นแทบแยกด้วยสายตาไม่ออก หากไม่ตั้งใจพิศดู

อวีนซีเยว่ครุ่นคิดถึงอดีต หลังจากเขากล่าววาทะร้ายกาจกับ
เสวีย์ทรง อาจารย์เสวีย์ก็เจ็บป่วยมาตลอด เป็นอาลีสี่ที่ขึ้นเขาไปเก็บ
สมุนไพรมาปรุงยาให้ แต่เสวีย์ทรงก็ไม่หายเสียที ลู่อวีนตรวจสอบดู
จึงพบว่าสมุนไพรที่อีกฝ่ายนำมาต้มยามมีพิษอยู่สามส่วน อาการของ
เสวีย์ทรงทรุดหนักจนแทบรักษาชีวิตไว้ไม่ได้แล้ว ลู่อวีนตบตีอาลีสี่
หมายเอาชีวิต เป็นอวีนซีเยว่ที่ห้ามอาจารย์ลู่อวไว้ ให้เหตุผลว่า
อาลีสี่ยังเด็ก คงจะแยกแยะสมุนไพรไม่ออก เป็นความผิดของพวกเขา
เขาเองที่ไม่ตรวจสอบยาของเสวีย์ทรงให้ดีเสียก่อน อาลีสี่จึงรักษาชีวิต
ไว้ได้ จากนั้นไม่นานเสวีย์ทรงก็ตายจากไป

ลู่อวีนพลันกลายเป็นคนไร้วิญญาณ ในวันหนึ่งหากว่างจาก
การสอนวิชาให้เขาก็เอาแต่ดื่มสุรา ไม่คิดทำอะไรนอกจากนี้

เมื่อคิดถึงเรื่องราวครั้งเก่า อวีนซีเยว่จึงยิ่งเก็บสมุนไพรอย่าง
ตั้งใจ เขาต้มยาให้เสวีย์ทรง ขณะที่ลู่อวีนเตรียมการสอนอยู่ที่เรือน
หลัก

เสวีย์ทรงดื่มยาจนหมดแล้วยื่นถ้วยยาให้อวีนซีเยว่ อาจารย์

เสวี่ยของเขาเอนกายลงนอน อวินซีเยว่ห่มผ้าให้อีกฝ่ายอย่างใส่ใจ
เสวี่ยทรงมองเขาพร้อมเอ่ย

“ข้าไม่คิดว่าเจ้าจะรับความสัมพันธ์ระหว่างข้ากับเขาได้ เจ้า
ทำให้ข้าแปลกใจ”

“ข้าเป็นชาวตงอวีน...ที่บุรุษสามารถตั้งครมก็ได้ ท่านลืมแล้ว
หรือขอรับ” อวินซีเยว่ยิ้มออกมาบาง ๆ

เสวี่ยทรงเอ๋อมีมือมาลูบเส้นผมสีเงินของลูกศิษย์ ช่วงขณะนั้น
เขานึกจะเอ่ยบางอย่าง แต่แล้วก็ไม่พูดออกมา ยกเว้นเพียงคำว่า
‘ขอบคุณ’

อวินซีเยว่หลุบตาลงต่ำ ปล่อยให้เสวี่ยทรงนอนพักผ่อนต่อ
จากนั้นก็ไปเรียนวิชากับลู่อวิน

**หุบเขาประหลาดแท้ที่จริงนั้นถูกเรียกว่า ‘หุบเขาของนัก
ประดิษฐ์’** เมื่อก่อนเคยมีนักตีดาบที่ยิ่งใหญ่ สร้างอาวุธให้เหล่านักรบ
สูตรการตีดาบและกระบี่ของเขา นับเป็นที่หนึ่งของแผ่นดิน ทว่านัก
ตีดาบผู้นั้นมีปณิธานอันสูงส่ง เขาไม่ต้องการสร้างอาวุธเพื่อสังหาร
คน แต่ต้องการสร้างอาวุธเพื่อปกป้องและช่วยเหลือผู้อื่น คนที่รับ
อาวุธไปจากเขากลับทำในสิ่งตรงกันข้าม นำอาวุธไปเช่นฆ่าผู้บริสุทธิ์
มากมายเพื่อผลประโยชน์ของผู้สังหาร เจ้าหุบเขาประหลาดคนแรก
จึงทำการปิดเขา ไม่ยอมสร้างอาวุธให้ใครโดยง่ายอีกแล้ว

มาตรมั่นว่าอาจารย์เป็นผู้ทรงคุณธรรม ลูกศิษย์กลับวาดหวัง
ในลาภยศสรรเสริญ เขาเอาสูตรการตีดาบและกระบี่ไปสร้างอาวุธ
ให้เหล่านักรบทุกคน ผลการทรยศต่อปณิธานของอาจารย์ทำให้เขา
กลายเป็นคนมีชื่อเสียง มีเงินทองมากมายหลังไหลเข้ามา และ
หุบเขาประหลาดแห่งนี้ก็เสื่อมถอยลงเรื่อย ๆ เพราะเมื่อมีผู้ยอมสอน

วิชาแล้ว จะไปสนใจคนเยอหยิ่งที่เอาแต่กอดปณิธานนั้นทำไม วิชาที่อยู่ในหุบเขาประหลาดแห่งนี้ถูกนำไปเผยแพร่ทั่วแผ่นดิน จึงไม่มีใครมองเห็นความจำเป็นที่จะต้องมาขอเป็นศิษย์ของเจ้าหุบเขาประหลาดแห่งนี้อีกแล้ว

เจ้าหุบเขาเข้าใจกับความเสื่อมโทรมและการทรยศของหนึ่งในลูกศิษย์ สุดท้ายเขาจึงปิดหุบเขาแห่งนี้ ใครที่จะมาเยือนยังหุบเขาประหลาด หากไม่สามารถไขปริศนาที่เจ้าแห่งหุบเขาตั้งเอาไว้ ก็จะไม่สามารถเปิดประตูสู่หุบเขาแห่งนี้ได้

เมื่อก่อนอวินซีเยวก็ไม่ได้ตั้งใจเรียนกับลู่ฉินตักเท่าไร เพราะเขาตระหนักดีว่าที่ตนมายังหุบเขาประหลาดแห่งนี้ เพียงเพราะผู้ให้กำเนิดไม่ต้องการเขา และเสวี่ยหรงบังเอิญเก็บเขามาเลี้ยง อวินซีเยวเลยคิดมาเสมอว่าเขาจะใช้ชีวิตจนตายในหุบเขาแห่งนี้ ไม่จำเป็นต้องคร่ำครวญเรียนวิชาพวกนี้มากก็ได้ และถึงจะเรียนไป ก็เอาไปใช้ในโลกว่านนอกไม่ได้อยู่ดี แคดาบกับกระบี่หรือเลื่อยเกราะ ไม่ว่าใครก็สามารถสร้างขึ้นได้

ใครจะไปรู้ว่าพอเขาอายุสิบหกหนาว คนของแคว้นตงอวินจะมาเชิญกลับไปเป็นฮ่องเต้ วิชาที่ไม่เคยตั้งใจเรียนกลับต้องนำมาใช้เพื่อสร้างของบรรณาการแลกกับความสงบสุขของแคว้นตน พอคิดถึงเรื่องที่ยังไม่เกิดขึ้น อวินซีเยวก็ทอดถอนใจกับอนาคตเบื้องหน้า

การเรียนวิชากับลู่ฉินมีเวลาเพียงครึ่งวันเท่านั้น พอถึงตอนกลางวัน อาลีก็ทำอาหารมาให้พวกเขากิน อวินซีเยวเลิกเรียนแล้วจึงเดินไปหาเสวี่ยหรงที่กลับมายังเรือนนอนตนเอง เขายังคงรับหน้าที่ต้มยาให้ผู้เป็นอาจารย์เช่นเดิม

เสวี่ยหรงต้มยาเสร็จ อวินซีเยวก็ยื่นถ้วยยาให้อาลีไปล้าง พอ

เด็กรับใช้เดินจากไป อวินซีเยวก็เอ่ยถามอาจารย์เสวียซัน

“อาจารย์เสวีย ท่าน...เล่าเรื่องโลกของท่านให้ข้าฟังได้หรือไม่”

เสวียทรงทำหน้างุนงง อวินซีเยวจึงกล่าวอย่างจริงจัง

“ข้าอยากฟังเรื่องของโลกที่ท่านจากมาขอรับ”

เสวียทรงเคยบอกกับใครต่อใครว่าเขาไม่ใช่คนในโลกนี้ แต่มาจากอีกโลกหนึ่งที่วิวัฒนาการล้ำหน้า มีสิ่งอำนวยความสะดวกอันทันสมัย แน่แน่นอนว่าเมื่อเขาเอ่ยออกมา ทุกคนก็ย่อมมองว่าเขาบ้า จะมีเครื่องมืออะไรที่ทำให้มนุษย์บินบนท้องฟ้า ไปได้ถึงดวงดาวบ้าง ทุกคนจึงลงมติว่าคนผู้นั้นเสียสติ

แต่ลู่อวินก็เก็บเขามาเลี้ยง อาจเพราะลู่อวินเองก็เป็นนักประดิษฐ์ และสนใจในสิ่งประดิษฐ์ที่เสวียทรงเอ่ย แม้ว่ามันจะฟังดูน่าเหลือเชื่อก็ตาม

ตัวอวินซีเยววนั้นทุกครั้งที่เสวียทรงเริ่มพูดเรื่องของโลกตัวเอง เขาก็จะทำเป็นหูดับไปเสีย เพราะยามนั้นเขาเองก็มีความคิดเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ ว่าเสวียทรงเป็นคนเสียสติผู้หนึ่ง ทว่าสิ่งที่อีกฝ่ายพูดพล่ามยังมีบางเรื่องที่น่าสนใจ นั่นคือ ‘กลดอกไม้บาน’

เสวียทรงเคยเล่าว่า ในฤดูหนาวครั้งหนึ่ง ฮองเต้สตรีคนหนึ่ง ต้องการให้ดอกไม้ตูมในสวนบานให้หมด นางกำนัลจึงไปต้มน้ำแล้วนำมาวางไว้ใต้ดอกไม้ เมื่อดอกไม้ซึมซับความร้อนจึงผลิบานออกมา¹ ครานั้นอวินซีเยวรับคำสั่งเพราะต้องจัดงานเลี้ยงรับรองเหล่า

¹ ฮองเต้สตรีผู้นี้ก็คือพระนางบูเช็กเทียน ได้ชื่อว่าเป็นผู้ที่คิดวิธีเร่งดอกไม้ให้บานได้ในวันรุ่งขึ้น โดยให้นางกำนัลนำน้ำร้อนที่ต้มเดือดใส่ภาชนะแล้วนำไปวางไว้ทั่วอุทยานหลวง ใอน้ำจะช่วยเร่งดอกไม้ให้แย้มบาน นับเป็นความปราดเปรื่องของพระนาง

ขุนนางแคว้นเว่ย ทว่าของตกแต่งภายในงานกลับถูกผู้อื่นทำลายไปจนหมด พอเก็บกวาดออกก็เหลือแต่ศาลาคู่ๆ กลางสวนที่มีแต่ความเงียบเหงา เขาเลยลองใช้วิธีตามที่เสวี่ยหรงเล่าให้ฟังมาทำให้ดอกไม้บาน เหล่าขุนนางต่างพากันตื่นตื่นยินดี อวี่นซีเยว่จึงรอดตัวมาด้วยเหตุนี้

เมื่ออวี่นซีเยว่กลับมาใช้ชีวิตใหม่อีกครั้ง เขาจึงคิดว่าควรจะศึกษาเรื่องของเสวี่ยหรงเอาไว้บ้าง

เสวี่ยหรงเอียงคอมองเขาและเอ่ย “ทำไมล่ะ? เจ้าจึงอยากฟังเรื่องโลกของข้าเล่า” เขาจึงลึกลงไปในดวงตาของลูกศิษย์ “เกิดอะไรขึ้น”

อวี่นซีเยว่สบตากับอาจารย์ พลางครุ่นคิดว่าเขาควรจะเล่าเรื่องของตนเองให้เสวี่ยหรงฟังดีหรือไม่ ว่าเขานั้นกลับมาเกิดใหม่ และชีวิตก่อนของเขาเกิดอะไรขึ้นบ้าง

พอเห็นท่าทางลังเลและหนักใจของลูกศิษย์ เสวี่ยหรงก็เอื้อมมือมาลูบศีรษะเขาพร้อมเอ่ยถามอย่างอ่อนโยน

“เจ้าอยากฟังเรื่องอะไรเป็นพิเศษเล่า”

“กลศึกขอรับ” อวี่นซีเยว่เอ่ยทันที “อาจารย์...รู้เรื่องการรบหรือไม่”

เสวี่ยหรงนั่งค้ำมองเขาสักพัก ก่อนจะพยักหน้ารับ

“อาจารย์พอมีความรู้อยู่บ้าง”

2

เป็นอีกครั้งที่อวินซีเยว่ฝันถึงเรื่องเมื่อชาติที่แล้ว

เขานั่งอยู่หน้าคันทันห้องทอดสายตามองเงาตนเอง เขาเป็นชายหนุ่มรูปงาม เส้นผมสีเงินและดวงตาสีฟ้าเข้มตามแบบเชื้อพระวงศ์ชาวตองอวีน ชุดที่สวมอยู่ก็เป็นชุดของฮ่องเต้แคว้นตองอวีน แสดงถึงศักดิ์ฐานะของเขาในยามนี้

ด้านนอกกำลังมีงานฉลองใหญ่ เสียงสรรวลเฮฮาดังมาจากจนถึงเรือนที่เขาอยู่ อวินซีเยว่ข่มความรู้สึกขมขื่นสายหนึ่งลง แม้ว่าเขาจะเป็นฮ่องเต้ แต่เขาก็เป็นเชลย และแคว้นเว่ยนั้นกำลังสังสรรค์กัน เพราะสามารถรวมแคว้นตองอวีนมาเป็นแผ่นดินเดียวกันได้

เมื่อได้ยินเสียงเปิดประตู ร่างของอวินซีเยว่ก็เหยียดตรงขึ้นทันที เสียงฝีเท้าหนักแน่นดังมาจากด้านหลังเขา พอรู้สึกว่ามีอีกฝ่ายอยู่ใกล้จนได้กลิ่นสุราเข้มข้น มือที่วางบนหน้าตักของอวินซีเยว่ก็กำชายชุดคลุมของตนแน่น เขาพวาเล็กน้อยเมื่อฝ่ามือที่สวมแหวนปานจี้ยี่นมาจากด้านหลัง ลากได้ฟวงแก้มของเขาอย่างมีความหมาย

คนที่อยู่ด้านหลังโน้มหน้าลงมากกระซิบเบา ๆ ที่ข้างหูด้วยน้ำเสียงสั่นพร่า

“ฝ่าบาทรู้หรือไม่ว่าข้ารอวันนี้มานานมากแค่ไหน”

จมูกโด่งและริมฝีปากร้อนแนบลงบนข้างแก้มเขา อวินซีเยว่กัตรีมฝีปากพร้อมเปื้อนหน้าหนีสัมผัสนั้น อีกฝ่ายกลับตามพัวพันอย่างไม่ลดละ แต่ริมฝีปากร้อนลวกที่แก้มนวลแล้วลวกได้มาที่ลำคอขาวผ่อง ขบเม้มผิวเนื้ออันบอบบาง สูดกลิ่นกายเขาอย่างละโมบ ขณะที่ฝ่ามือร้อนผ่าวเลื่อนมาปลดสายคาดเอวของเขาอย่างเร่งร้อน ดึงชุดคลุมมังกรของฮ่องเต้แห่งแคว้นตงอวี่นทิ้งลงพื้นอย่างไร้ค่า ก่อนจะอุ้มเขาไปที่เตียงนอนหลังใหญ่

ทันทีที่ผ่านหลังเขาแตะพื้นเตียง อวินซีเยว่ก็ตื่นขึ้นมา ภาพที่เห็นตรงหน้าคือห้องของเขาในหุบเขาประหลาด เด็กชายหอบหายใจอย่างหนัก ก้มมองฝ่ามือของตนที่สั่นเทา อาการผวาตื่นของเขาปลุกเสวี่ยหรงที่นอนอยู่บนเตียงเดียวกันจนลุกขึ้น

“ฝันร้ายหรือ” เสวี่ยหรงเอ่ยถาม พอเห็นว่าลูกศิษย์เอาแต่ตัวสั่นก็เอื้อมมือมาโอบกอดพร้อมตบหลังเบา ๆ “นั่งเสีย มันเป็นแค่ความฝัน”

‘ไม่! มันไม่ใช่แค่ความฝัน!’

อวินซีเยว่รู้ว่านี่ไม่ใช่ความฝัน มันคือความทรงจำของเขา ความทรงจำของฮ่องเต้ที่ถูกบังคับเป็นเชลยและถูกห้ามเกียรติเหยียบย่ำศักดิ์ศรี สุดท้ายก็ตายลงในคุกหลวงแห่งนั้น!

“อาจารย์ ข้าขอตัวก่อนนะขอรับ”

เสวี่ยหรงมองตามร่างเล็ก ๆ ที่ก้าวออกจากเรือนหลังน้อยไป อวินซีเยว่ไม่ลืมคว้าดาบไม้ที่เขาทำขึ้น เพื่อออกไปกวัดแกว่งดาบยามค่ำคืน

เสวียหรงเดินตามลูกศิษย์ออกมาอย่างเงิบงัน มองร่างเล็ก ๆ ของเด็กชายที่วัยยังไม่ถึงแปดหนวกำลังกวดแกว่งดาบไม้อย่างตั้งใจ ทั้งสายตาและท่วงทำนองนั้นชวนให้เขารู้สึกห้วงใยเหลือเกิน ลู่ฉวินเองก็เดินออกจากเรือนของตน เห็นเสวียหรงกำลังยืนมองลูกศิษย์ของพวกเขาด้วยท่าทางหนักใจ อาจารย์ลู่พลันถอดชุดคลุมมาคลุมบ่าคนรักเพื่อให้ความอบอุ่น ปากก็เอ่ยถามออกมาเบา ๆ

“อีกแล้วหรือ”

เสวียหรงเอนพิงความแข็งแกร่งของอีกฝ่าย พลังพยักหน้ารับ ลู่ฉวินกอดเอวคนรักไว้แล้วเอ่ยเสียงเบา

“เขามาขอให้ข้าสอนการสร้างรตศึก”

เสวียหรงนวดขมับทันทีที่ได้ยินเช่นนั้น “ข้าต้องคุยกับเขา”

ลู่ฉวินพยักหน้า ทอดสายตามองดวงตาสีฟ้าเข้มที่เย็นชาราวกับน้ำแข็งของอวีนซีเยว่ผู้ไม่สนใจพวกเขา

เข้านี้เป็นอีกวันที่อาลีต้องขึ้นเขาไปเก็บสมุนไพรมาต้มยา ให้เสวียหรง เด็กชายนั้นเมื่อเหลือเกินที่ต้องตื่นแต่เช้า เดินขึ้นเขา มาไกล ๆ เพื่อเก็บสมุนไพรให้คนบ้าที่สามวันดีสี่วันไข้ เขาถอนต้นสมุนไพรอย่างส่ง ๆ ไม่ได้มองให้ดีว่าเป็นสมุนไพรอะไร ปากเล็ก ๆ ขยับพริ้วปาก

“ในเมื่อไม่ได้เป็นอาจารย์ของหุบเขาแห่งนี้เสียหน่อย ไยข้าจึงต้องปรนนิบัติเจ้าด้วยมิตรภาพ! ก็แค่คนบ้าที่วัน ๆ เอาแต่พูดเรื่องที่เป็นไปไม่ได้แท้ ๆ งานการก็ไม่ทำ เป็นแค่คนไร้ค่าแท้ ๆ!”

อาลีเกลียดเสวียหรงมาก แม้เสวียหรงจะถูกอวีนซีเยว่เรียกว่าอาจารย์ ว่าเขาก็ไม่สามารถสอนอะไรอวีนซีเยว่ได้สักอย่าง อ้าปากพูดออกมาก็มีแต่เล่าเรื่องโลกแปลก ๆ ที่เจ้าตัวจากมา เสวียหรงนั้น

ไม่ต้องทำอะไร วัน ๆ เอาแต่กินกับนอน ขณะที่อาลีนั้นต้องทำงาน เพื่อแลกข้าวกิน

อาลีคิดว่าตนเองเป็นข้ารับใช้ของอวีนซีเยว ให้เขาปรนนิบัติ ลูกวีนนั้นยังพอได้ เพราะอาจารย์ผู้คือเจ้าแห่งหุบเขานี้ แต่เมื่อเขา ต้องมาปรนนิบัติคนไร้ค่าอย่างเสวียหรงด้วยอีกคน ทำให้อาลีรู้สึก ไม่ยินยอม

เสวียหรงตาย ๆ ไปซะได้ก็ดี วันหนึ่งวันของอาลีจะได้ไม่ต้อง ยุ่งยากมากเพียงนี้

ความคิดนั้นแวบขึ้นมาในสมอง อาลีนั่งงันกับความคิดของตน เขาเบนสายตามองพืชพิษต้นหนึ่งที่ขึ้นอยู่ละแวกเดียวกัน ทั้งพืชพิษและสมุนไพรที่กำลังเก็บอยู่ หากไม่พิจารณาให้ดีก็แทบจะ แยกไม่ออก

เมื่อคิดเช่นนั้นก็เอื้อมมือไปเด็ดพืชพิษดังกล่าวมาถือไว้ ดวงตากลมโตสองประกาย เขามือสั่นเล็กน้อย แต่สุดท้ายก็ตัดสินใจ เก็บมา

อวีนซีเยวกำลังเล่าเรียนกับลูกวีนเรื่องการสร้างรถศึก

ลูกวีนวาดแบบรถศึกออกมาให้ผู้เป็นลูกศิษย์พิจารณา ดูอธิบายว่า แต่ละส่วนนั้นจะต้องสร้างเช่นไร ขณะที่อวีนซีเยวกำลังตั้งใจฟังการ สร้างชิ้นส่วนของรถศึกอยู่นั้น ก็เห็นร่างเล็กของอาลีกำลังเดินไปทาง คริวเพื่อต้มยาให้เสวียหรง

อวีนซีเยวเอ่ยปากขอตัวกับอาจารย์ผู้ครุ่หนึ่ง จากนั้นเขาก็ แอบไปดูเด็กรับใช้ต้มยา พอเห็นมือเล็ก ๆ ของอาลีก็อบสมุนไพรใส่ ลงในหม้อต้ม ดวงตาสีฟ้าเข้มก็วาววับ

เนื่องจากชีวิตที่แล้วอาลีเก็บพืชพิษมาต้มยา ทำให้พืชสะสม

ในตัวเสวีย์ทรงจนกระทั่งอาจารย์เสวีย์ต้องจบชีวิตลง ดังนั้นชีวิตนี้ตอนที่อวินซีเยว์ขึ้นเขาเก็บสมุนไพรให้อาจารย์ จึงพยายามแยกความแตกต่างระหว่างสมุนไพรกับพืชพิษ แม้จะเห็นเพียงครู่เดียว อวินซีเยว์ก็จดจำได้ อาลีได้เก็บเอาพืชพิษมาต้มเป็นยาให้เสวีย์ทรงแล้ว

อวินซีเยว์กลับไปยังห้องเรียน นั่งฟังลู่ฉวินบรรยายเรื่องกลศึกต่อ หลังจากกะเวลาอยู่สักพัก อวินซีเยว์ก็เอ่ยขึ้น

“อาจารย์ลู่ ข้าว่าเราเอาแบบร่างของรถศึกนี้ไปให้อาจารย์เสวีย์ดูดีหรือไม่ขอรับ”

ลู่ฉวินกล่าว “อาจารย์เสวีย์ของเจ้าไม่รู้เรื่องพวกนี้หรอก เขาเก่งก็จริง แต่มักกล่าววาทาเหลวไหล ให้ดูไปก็ไม่รู้เรื่องอันใดหรอก”

อวินซีเยว์ยิ้มแล้วกล่าว “แต่เมื่อวานข้านั่งฟังอาจารย์เสวีย์พูดคุยเรื่องโลกเก่าของเขา เห็นว่ามีเรื่องน่าสนใจอยู่หลายอย่าง ไมแน่เขาอาจจะมีความคิดอันลึกล้ำเกี่ยวกับรถศึกนี้ก็ได้นะขอรับ”

ลู่ฉวินครุ่นคิด ก่อนจะหยิบเอาแบบร่างรถศึกขึ้นมา ลูกขึ้นเดินนำลูกศิษย์ไปยังเรือนที่เสวีย์ทรงกำลังพักผ่อนอยู่

เสวีย์ทรงนั้นตื่นสาย จึงเพิ่งกินอาหารเช้าเสร็จ อาลีก็เดินถือถ้วยยาเข้ามา พอเห็นเด็กชายเดินยิ้มแบ้นจนตาหิมาหา แม้ว่าเสวีย์ทรงจะยังกังวลเรื่องของอวินซีเยว์ พอเห็นดวงหน้าน่ารักของอาลี เขาก็ยิ้มอย่างอ่อนโยน

“อาจารย์เสวีย์ ยาของท่านขอรับ”

อาลียื่นถ้วยยาให้พร้อมรอยยิ้มนำเอ็นดู

เสวีย์ทรงรับถ้วยยามาถือ เอ้อมมือไปลูบศีรษะเด็กชายพลางกล่าว “ลำบากเจ้าแล้วนะ” เขารู้ตัวว่ามีร่างกายอ่อนแอ ทำงานหนักไม่ได้ จึงเป็นภาระคนอื่น เสวีย์ทรงรู้สึกเกรงใจไม่น้อย แต่อาลียังคง

เอ่ยอย่างสดใส

“ไม่เป็นไรขอรับอาจารย์เสวีย์ อาลียินดีปรนนิบัติท่าน รีบดื่มยาตอนที่กำลังร้อนเถิด!”

เสวีย์ทรงพยักหน้ารับ ในใจก็อดครุ่นคิดไม่ได้ว่าทำไมลู่อฉวิน จึงไม่ยอมรับอาลีเป็นศิษย์ เขาเคยถามคนรักอยู่ครั้งหนึ่ง อีกฝ่ายตอบว่าดวงตาของอาลีไม่ใช่กระจ่าง ลักษณะท่าทางไม่น่าไว้วางใจ เสวีย์ทรงนึกตำหนิลู่อฉวินอยู่ในใจ คนผู้นั้นระวางได้แม้แต่เด็กตัวเล็ก ๆ เช่นนี้

เสวีย์ทรงยกถ้วยยาขึ้นจดริมฝีปาก จังหวะนั้นลู่อฉวินก็ก้าวเข้ามาอย่างว่องไวแล้วคว้าข้อมือเขาไว้ พอเห็นดวงหน้าของลู่อฉวินเผือดสี เสวีย์ทรงก็ทำหน้างุนงง ขณะที่อาลีเริ่มหน้าซีด

“เกิดอะไรขึ้น”

ลู่อฉวินไม่ตอบคำถามเสวีย์ทรง เพียงแย้งด้วยยามาดมกลิ่น จากนั้นก็ออกแรงขว้างออกไปเต็มแรง

เนื่องจากอาลีอยู่ใกล้เขา ยาน้ำร้อน ๆ จึงกระเด็นมาลวกผิวดอกชาย แต่นั่นไม่ทำให้ทุกคนตกใจได้เท่ากับเสียงดังกัมปนาทของลู่อฉวิน

“เจ้าต้มยาประสาอะไร!”

อาลีตกใจจนหน้าซีด เร่งคุกเข่าลงพร้อมเอ่ย “ข้า...ข้า...” คำแก้ตัวนั้นติดอยู่ที่ริมฝีปาก เขาไม่เคยเห็นลู่อฉวินโกรธมากขนาดนี้ จึงตกใจกลัวจนทำอะไรไม่ถูก

“ยานี้มีส่วนผสมของพืชพิษอยู่! คิดจะวางยาให้คนของข้าตายหรือ!” ลู่อฉวินโมโหมาก อวีนซีเยว่และอาลีมาอยู่กับเขา เขาทราบว่ามีสองคนนี้จะต้องได้ขึ้นเขาไปเก็บสมุนไพรมาต้มยาในสักวัน จึงตั้งใจสอนเรื่องการคัดแยกระหว่างสมุนไพรกับพืชมีพิษ อาลีก็กลับเก็บพืช

พิชมาให้คนรักของเขา

ลู่อวินที่พำนักยังหุบเขาแห่งนี้แน่นจนจัดเรื่องสมุนไพรและพืช พืชบนเขามากกว่าทุกคน เพียงได้กลิ่นบางเบาในถ้อยยานั้นก็ทราบ ทันทีว่ามีส่วนผสมอะไร

“ท่านลู่ ข้าไม่ได้ตั้งใจ!” อาลีร้องให้ออกมา “ข้าไม่รู้จริงๆ ว่า ในสมุนไพรที่เก็บมามันจะมี...!”

ลู่อวินตบโหนกหน้าเล็ก ๆ นั้นอย่างแรง เขาเป็นนักประดิษฐ์ ใช้ แรงงานเป็นอาชีพร่ำรวยจึงมีมาก ร่างน้อย ๆ ของอาลีปลิ้นปลิว ไปกระแทกอยู่เบื้องหน้าอวีนซีเยว่ที่ยืนอยู่ตรงประตู

เสวี่ยหรงอุทาน ก่อนคิดว่าแขนคนข้างกายเอาไว้มิให้เข้าไป ข้าเต็มเด็กน้อย พอเห็นว่าคนรักกำลังโกรธมากก็ดึงเขาเอาไว้แล้วรีบ บอกลูกศิษย์ “รีบพาอาลีออกไปก่อนเร็ว!”

อวีนซีเยว่กอดอกทอดสายตามองซ้ำรับใช้ตนเองด้วยสายตา เฉยชา เสวี่ยหรงจึงเอ่ยสั่งอีกครั้ง

“รีบพาไปสิ!”

ปกติลู่อวินจะเป็นคนอารมณ์เย็น ยกเว้นเรื่องที่เป็นอันตราย กับเสวี่ยหรงเท่านั้น จึงจะโมโหร้าย อวีนซีเยว่ทราบนิสัยของอาจารย์ ดี และก็เป็นอย่างที่เขาคาด เพียงแค่ฝ่ายนั้นพบว่าอาลีใส่พืชพิษใน ยาของเสวี่ยหรง ลู่อวินก็แทบจะหักแขนของอาลีทิ้ง

“ไปกันเถิด” อวีนซีเยว่เชื้อฟังอาจารย์ กวักมือเรียกอาลีให้รีบ เดินตามเขามา

อาลีหัดตกายลุกขึ้น พลังกุมแก้มที่บวมแดงข้างหนึ่ง ผวากอดแขนของอวีนซีเยว่อย่างหวังให้เขาเป็นที่พึ่ง ลู่อวินโกรธมาก ขนาดนี้ ไม่รู้ว่าจะไล่เขาออกจากหุบเขาหรือไม่

หากอาลีถูกรับไล่ออกจากหุบเขาก็ต้องกลับไปเป็นขอทาน

น้อยเช่นเดิม ขอทานในยามบ้านเมืองสงบก็ว่าลำบากหนักหนาแล้ว แต่ขอทานในยามที่บ้านเมืองเต็มไปด้วยภัยสงครามก็ไม่ต่างกับการวิ่งตัวเปล่าในดงอาวุธร้าย เพียงแค่คิดอาลี้ก็เสียใจจากกันบั้งของหัวใจ เขาไม่น่าเก็บพืชพิษนั้นกลับมาเลย

แต่ทำไมลู่อวินถึงได้...

อาลี้เงยหน้ามองอวินซีเยวอย่างสงสัยตามประสานคนหัวโทว่าหลังจากผ่านประสบการณ์อยู่ในวังหลังมา อวินซีเยวได้กลายเป็นคนดีสีหน้าเก่งระดับหนึ่ง จึงแสดงความหวังใยออกมาอย่างบริสุทธิ์ ลูบศีรษะอาลี้พร้อมบอก “อาลี้ ไม่ต้องกลัวนะ ข้าจะไม่ยอมให้อาจารย์ลู่อวินทำอะไรเจ้าหรอก”

อาลี้พยักหน้าทิ้งน้ำตา กอดอวินซีเยวไว้แน่น ขณะที่ดวงตาสีฟ้าเข้มของผู้เป็นเจ้านายหรือลูกเล็กน้อย

ลู่อวินโกรธจนอยากไล่อาลี้ออกจากหุบเขา เสวี่ยหรงจึง ช่วยพูดให้เขาคลายความโมโหหลง ว่าอาลี้ยังเด็กอยู่ ย่อมผิดพลาดได้ แต่ลู่อวินก็ยังไม่วายขังเด็กคนนั้นไว้ในห้องเก็บพินอันแสนหนาวเย็น พร้อมสั่งอดอาหารสามวันเป็นการลงโทษ

“ทำเช่นนั้นกับเด็กเล็กจะไม่เกินไปหรือ” เสวี่ยหรงยังคงเมตตา สงสารผู้อื่น

ลู่อวินถลึงตาใส่เขาพร้อมบอก “แต่ถ้าเจ้าตีเมยานั้นเข้าไป ไม่รู้ว่าจะเป็นอย่างไบบ้าง! ข้าต้องการให้เด็กนั้นจำเอาไว้ว่าอย่าประมาท เหตุใดจึงแยกแยะสมุนไพร่กับพืชพิษไม่ออก!”

พอเห็นเขาโกรธจริง ๆ เสวี่ยหรงก็ไม่ตอปากต่อคำอีก เพียงคิดว่าจะแอบเอาขนมไปให้อาลี้หลังจากนี้แล้วกัน

อวินซีเยวหนึ่งเงียบตลอดเวลาที่อาจารย์ทั้งสองถกกันเรื่อง

บทลงโทษของอาลี เสวียทรงเปลี่ยนเรื่องมาถามถึงฐานะที่พวกลู่อินมหาเขา ทั้งที่เวลาเรียนของอวินซีเยว่ยังไม่หมด ลู่อินจึงเอาแบบรถศึกให้คนรักดู

ที่แรกลู่อินไม่ได้คาดหวังอะไรจากเสวียทรง พออีกฝ่ายมองดูรถศึกนั้นก็เอ่ยถามสองสามคำ จากนั้นก็เริ่มออกความเห็นเกี่ยวกับล้อรถศึก และการเลือกม้าศึกมาเทียมรถ อุปสรรคในการบังคับรถศึก แล้ววาดรูปรถศึกที่เขารู้จักในโลกของตนออกมาทีละแบบ

ลู่อินนั่งอึ้ง เสวียทรงเห็นสายตาเขาก็ยกคอกไปกระแซะ ก่อกถามด้วยรอยยิ้ม “ยังคิดว่าข้าบ้าอยู่อีกหรือไม่”

“คิด” ลู่อินพยักหน้า ทำเอาเสวียทรงแยกเขี้ยวใส่ “แต่ความบ้าของเจ้าก็มีประโยชน์” คำพูดของเสวียทรงน่าคิด ที่ว่ารถศึกสำคัญตรงล้อมากกว่าสิ่งอื่น ลู่อินจึงชอบแบบร่างรถศึกกลับเรียนตนเอง ดูท่าเขาจะคิดพัฒนารถศึกที่ตนเองสร้าง พอมีเรื่องให้สนใจเช่นนี้อาจารย์ลู่อินก็ทิ้งลูกศิษย์อย่างง่ายดาย

อวินซีเยว่ยิ้มแล้วกล่าว “รถศึกในโลกของอาจารย์เสวียน่าสนใจยิ่งนัก”

เสวียทรงหัวเราะ “หากเจ้าไปเห็นรถถังในโลกของข้าจะยิ่งตกใจ”

อวินซีเยว่ยกมูมปากขึ้น พลังครุ่นคิดว่ามันคือสิ่งใดกัน ขณะกำลังจะให้เสวียทรงอธิบาย อาจารย์ของเขาก็เอ่ยออกมาอย่างชาญฉลาด

“บอกข้ามาเกิดว่าเกิดเรื่องอะไร”

อวินซีเยว่ทำหน้าที่นางน เสวียทรงปล้นจับแก้มเด็กชายแล้วเอ่ยเสียงนุ่มนวล “เยว่เอ๋อร์ เจ้าไม่ปกติ...”

“...”

“...ทุกคืนเจ้าจะฝันร้ายแล้วออกไปฝึกดาบ ทั้งที่เจ้าไม่มีพื้นฐานในการเรียนวรยุทธ์ แต่เพลงดาบของเจ้ามีแบบแผน เจ้าไปเรียนมาจากไหน”

อวิ้นซีเยว่เม้มปากแน่น เสวี่ยหรงจึงเอ่ยอย่างจริงจังมากขึ้น “ตั้งแต่ที่เจ้าป่วยเกือบตายในครานั้น เจ้าขอให้ข้าเล่าเรื่องการศึกษาในโลกของข้า และขอให้อาจารย์ผู้สอนเรื่องเกี่ยวกับรทศิก การสร้างอาวุธและชุดเกราะ ที่น่ากลัวคือเมื่อก่อนเจ้ารักใคร่อาลัยมาก ทุกเย็นจะต้องไปสอนเขาเขียนอักษร แต่หลังจากเจ้าหายป่วย กลับไม่ยอมสอนหนังสืออาลัยอีก ทั้งเมื่อครู่เจ้ายังไม่เอ่ยเพื่ออาลัยเลยสักคำ ทั้งที่พวกเจ้าสนิทกันมาก เยว่เอ๋อร์...มันเกิดอะไรขึ้น เจ้าคิดทำอะไรอยู่ บอกอาจารย์ได้หรือไม่”

พอเห็นสีหน้าลูกศิษย์ เสวี่ยหรงก็เอ่ยต่อด้วยเสียงอ่อนโยน “อาจารย์ทั้งสองเป็นห่วงเจ้านะ”

อวิ้นซีเยว่หุบตาลงต่ำ เสวี่ยหรงทอดสายตามองเขาอย่างรอคำตอบ รอคอยู่ประมาณหนึ่งเค่อ อวิ้นซีเยว่จึงเอ่ยออกมาเบา ๆ

“หากข้าเล่าให้ท่านฟัง ท่านจะคิดว่าข้าบ้าหรือไม่ขอรับ”

เสวี่ยหรงหัวเราะ “ตัวข้าบอกใครต่อใครว่ามาจากอีกโลกหนึ่ง เช่นนี้เจ้าคิดว่าข้าจะเชื่อคำพูดเจ้าหรือไม่เล่า”

อวิ้นซีเยว่ยิ้มออกมา จากนั้นก็เริ่มเล่าความฝันของตน...

“เรื่องใหญ่ขนาดนี้ เหตุใดเจ้าไม่บอกอาจารย์!” เสวี่ยหรงถามออกมาเสียงดังลั่นเมื่อได้ยินเรื่องความฝันของอวิ้นซีเยว่ตั้งแต่ต้นจนจบ คำว่าเสื้อคลุมแล้วเดินออกจากเรือนเล็กของผู้เป็นลูกศิษย์ที่ตนมาพักอาศัยอยู่หลายวัน ก่อนตรงไปยังเรือนหลักของลู่ฉินแล้วเข้าไปในห้องหนึ่งซึ่งปิดตาย

ลู่อวินเห็นสีหน้าเขาก็เอ่ยถาม “นั่นเจ้าทำอะไร”

“ข้าจะหาของที่ติดตัวข้ามาจากโลกเก่า” เสวี่ยหรงตอบทันที เปิดหีบใบใหญ่ที่มีฝุ่นจับ อวินซีเยว่เดินตามเขามา ก่อนจะถูกเสวี่ยหรงหยิบหนังสือมายัดใส่มือหลายเล่ม เสวี่ยหรงเอ่ยพิมพ์ว่า “สงสัยว่าสิ่งที่ข้านำมาติดตัวมา...ก็เพื่อให้เจ้าได้ใช้”

อวินซีเยว่อยากรู้อยากเห็นเลยเปิดหนังสือเหล่านั้นดู ในนั้นกลับมีภาษาอื่นที่เขาไม่รู้จักเขียนเอาไว้เต็มไปหมด จึงเอ่ยถาม “นี่คืออะไรออร์บ”

“หนังสือที่ข้านำมาอ่านค้นคว้า ก่อนจะถูกส่งมาโลกนี้อย่างงง ๆ” เสวี่ยหรงตอบทันที เขาถอนหายใจ “เมื่อก่อนข้าเรียนอยู่มหาวิทยาลัย สาขาประวัติศาสตร์ กำลังต่อปริญญาเอก เลยเข้าห้องสมุด ยืมหนังสือพวกนี้ออกมาเพื่อค้นคว้าทำวิทยานิพนธ์ แต่ถูกส่งมาที่นี่เฉยเลย จึงเรียนไม่จบสักที”

ลู่อวินตามมาฟังด้วย พอได้ยินวาจานี้ก็เอ่ยออกมาเบา ๆ “หรงเออร์ เจ้าต้องตีเมีย...”

เสวี่ยหรงยกมือขึ้นเป็นทำนองว่า ‘เจ้าจงหยุด’ จากนั้นก็เดินมาจับบ่าอวินซีเยว่แล้วเอ่ยอย่างจริงจัง “หากว่าเจ้าจะต้องเป็นฮ่องเต้ สิ่งที่เจ้าต้องเรียนคือหลักการปกครอง จิตวิทยา และการบริหาร แต่ถ้าเจ้าอยากปกป้องแผ่นดิน เจ้าก็ต้องเรียนเรื่องการรบ และการวางกลยุทธ์ ตั้งแต่ฟຸ່งนี้ เป็นต้นไป ข้าจะสอนเจ้า”

“...” อวินซีเยว่มองดวงหน้าจริงจังของเสวี่ยหรงพลางพยักหน้ารับ

ลู่อวินยังคงตามไม่ทัน “ใครจะเป็นฮ่องเต้กัน หากจะเป็นฮ่องเต้ก็ต้องขึ้นหุบเขามังกร...”

“แล้วมันผู้ใดกันเล่าที่ไล่เยว่เออร์ลงจากเขา หากมิใช่เจ้า

หุบเขามังกร” เสวี่ยหรงกอดลูกศิษย์พร้อมแยกเขี้ยวอย่างน่ากลัว “คอยดูเถิด ข้าจะสอนเขาให้ได้ดีกว่าลูกศิษย์ของเจ้าคนพวกนั้น! คอยดู!”

ลู่อวินยกมือยอมแพ้มัด แสดงท่าทางเหมือนไม่อยากจะยุ่งกับคนรักที่อาการกำเริบ เสวี่ยหรงกลับชี้หน้าเขาพร้อมออกคำสั่ง

“พวกรุ่นข้าจะพาเยว่เอ๋อร์ไปซื้อม้าตัวหนึ่ง! เด็กคนนี่ต้องเรียนขี่ม้า!”

“...” ลู่อวินมองคนรักนิ่ง เอียงตัวถามอวีนซีเยว่เสียงเบา “เกิดอะไรขึ้น”

เสวี่ยหรงทำหน้าขัดใจ รวบหนังสือในอ้อมกอดของอวีนซีเยว่มาถือไว้แล้วกล่าว “ข้าจะไปเตรียมการสอน เจ้าก็ค่อย ๆ อธิบายให้อาจารย์ลู่อิงฟังแล้วกัน!”

อวีนซีเยว่มองอาจารย์ลู่อิงของตน อีกฝ่ายมองเขาอย่างขอคำตอบ ว่าที่ฮ่องเต้แห่งแคว้นตงอวีนพลันรู้สึกยุ่งยากใจขึ้นมา

เช้าวันต่อมา เสวี่ยหรงตื่นแต่เช้าผิดปกติเพื่อปลุกอวีนซีเยว่ จากนั้นก็ไถเงินลู่อิง ก่อนออกจากหุบเขาประหลาดไปยังตลาดม้าที่อยู่ไม่ไกล

สิบสามหุบเขาเป็นแหล่งรวมสรรพวิชาทั้งหลาย มีหลายหุบเขาที่สอนเกี่ยวกับการรบ ซึ่งจำเป็นต้องใช้ม้า คนที่จะไปเรียนยังหุบเขาต่าง ๆ หรือว่าไปเรียนแล้วก็มักจะออกจากเขามาซื้อม้าที่ตลาดแห่งนี้ เสวี่ยหรงกำลังมีไฟ อยากจะให้ลูกศิษย์กลายเป็นคนเก่งชนิดที่ไม่มีใครต้านทาน ทว่าพอมาถึงตลาดม้าจริง ๆ เขากลับไม่รู้จะซื้อม้าพันธุ์ใด

ม้าที่เหมาะสมกับการเป็นม้าศึกนั้นถูกเจาะจงขายให้เฉพาะคน

จากหุบเขามังกร หุบเขาพยัคฆ์ และหุบเขาหมาป่า เสวี่ยหรงทำหน้าที่
 ด้านไปขอให้ผู้ขายขายลูกม้าสักตัวให้ลูกศิษย์ จนพ่อค้าม้าคนหนึ่ง
 ใจอ่อนจะยอมขายให้ พอเสวี่ยหรงได้ยินราคาก็ถึงกับถอยหลังกลับ
 แทบไม่ทัน หุบเขาประหลาดนั้นไม่มีใครเหลียวแลมานานแล้ว จึง
 ไม่มีเงินมากพอจะซื้อม้าดี ๆ สักตัว

อวีนซีเยว่ทั้งรู้สึกอับอายและรู้สึกผิดด้วยที่อาจารย์เสวี่ย
 พยายามทุ่มเทเพื่อตนเองขนาดนี้ พอเห็นสายตาดูถูกจากคนขาย
 ม้าก็ลอบกำหมัดแน่น คนค้าม้าเห็นถุงเงินของเสวี่ยหรงก็ถ่มน้ำลาย
 แล้วเอ่ยออกมาเสียงดัง

“เงินเท่านั้น ซื้อได้แต่ลาแก่ ๆ เท่านั้นแหละ!”

เสียงหัวเราะครืนดังตามมา เสวี่ยหรงโมโหแต่ก็ทำอะไรไม่ได้
 จึงหันมาจูงลูกศิษย์เดินไปอีกทาง

“เจ้าพวกนี้ปากมากจริง ๆ เลย ข้า...แค้น ๆ”

“อาจารย์!” อวีนซีเยว่สวมหมวกฟางปิดบังเส้นผมสีเงิน เร่ง
 เข้าไปลูบหลังเสวี่ยหรงที่ทรุดตัวลงแล้วไ้อออกมา

เมื่อคืนเสวี่ยหรงหักโหมไปหน่อย แปลภาษาในหนังสือของ
 ตนให้กลายเป็นภาษาที่พวกเขาใช้กันโดยทั่วไปเพื่อให้อวีนซีเยว่
 อ่านได้ จึงพักผ่อนไม่เต็มที่ วันนี้เลยรู้สึกไม่ค่อยดีนัก

ครั้นเสวี่ยหรงไ้อออกมาก็รู้สึกดีขึ้น พอเห็นสีหน้าห่วงใยของ
 ลูกศิษย์ก็ถอนหายใจยาว หากคนในหุบเขาประหลาดสามารถร่ำรวย
 และเฟื่องฟูเหมือนในอดีตได้ พวกเขาคงจะไม่ถูกหัวเราะเยาะเช่น
 ตอนนี้

เสียงม้าร้องดังขึ้นจากด้านหนึ่ง ดึงความสนใจจากอวีนซีเยว่
 และเสวี่ยหรงให้หันไปมอง สิ่งที่พวกเขาเห็นคือแม่ม้าตัวหนึ่งกำลัง
 คลุ้มคลั่ง ชายฉกรรจ์หลายคนจับมันเอาไว้ไม่ให้แหกคอกออกมา แต่

มันก็ยังร้องเสียงดัง พร้อมพยายามจะทำอะไรบางอย่าง หลาย ๆ คนเริ่มเข้าไปมุงดูอย่างสนใจ

“เกิดอะไรขึ้นหรือ” เสวี่ยหรงยื่นหน้าไปถามกับเขาบ้าง

“เขากำลังจะฆ่าลูกม้าตัวหนึ่งนะสิ แต่แม่มันไม่ยอม อาละวาด จะเอาลูกคืนให้ได้” ชายที่กอดอกมองดูสถานการณ์อยู่เอื่อยขึ้น

อวีนซีเยว่นึกสนใจ “ทำไมเขาต้องฆ่าลูกม้าด้วยเล่า”

“ม้าทะเลทรายกับม้าหุบเขามาผสมพันธุ์กัน ไม่ฆ่าได้หรือ”

ชายคนนั้นเอ่ยเสียงเครียด

อวีนซีเยว่เข้าใจใจในที่สุด พ่อม้ากับแม่ม้านี้เป็นคนละสายพันธุ์กัน ขณะที่คนค้ำม้านั้นถือเรื่องสายเลือดบริสุทธิ์เป็นอย่างมาก คงจะเกิดความผิดพลาดขึ้น ทำให้แม่ม้าตั้งท้องลูกผสม คลอดออกมาเป็นลูกม้าที่ไม่เหมือนทั้งพ่อและแม่

เสวี่ยหรงนั่งงั้น ก่อนจะตาลุกวาว มือหนึ่งลากอวีนซีเยว่ อีกมือก็ผลักคนข้างหน้าเพื่อแหวกทาง พอเห็นชายฉกรรจ์กำลังลากลูกม้าแรกเกิดตัวหนึ่งเข้าไปในโรงฆ่า เขาก็ตะโกนออกมา

“ข้าขอซื้อลูกม้าตัวนั้น!”

เนื่องจากลูกม้ายังต้องกินนมแม่ ไม่เช่นนั้นจะไม่แข็งแรง เสวี่ยหรงจ่ายเงินให้คนค้ำม้าที่เป็นเจ้าของแม่ม้าให้ช่วยดูแลมันเอาไว้ รอจนถึงเวลาที่เหมาะสมจึงค่อยส่งลูกม้าตัวนี้มายังหุบเขาประหลาดของเขา

คนค้ำม้ายังไม่หุบ ลูกม้าไร้ประโยชน์ที่กำลังจะถูกเอาไปฆ่า กลับสร้างเงินได้มากขนาดนี้ นับว่าเขามีกำไร เสวี่ยหรงเองก็ยังไม่หุบเช่นกันที่ได้ลูกม้ามาครอง หลังจากลงนามสัญญาซื้อม้า ชายที่ถูกผู้อื่นมองว่าเป็นคนบ้าก็พาอวีนซีเยว่ไปยังร้านค้าแห่งหนึ่ง ซื้อแผนที่โดยละเอียดมาให้ลูกศิษย์หนึ่งแผ่น ก่อนจะกลับหุบเขา

ประหลาดด้วยความเบิกบานใจ

พอกลับมาถึงหุบเขา เสวี่ยหรงยังอารมณ์ดีเป็นอย่างมาก เข้าครัวต้มบะหมี่ให้ทุกคนกิน อวินซีเยว่มองเสวี่ยหรงที่ยิ้มไม่หุบแล้วถามออกมาเบา ๆ

“อาจารย์ขอรับ ทำไมท่านถึงซื้อลูกม้าตัวนั้นเล่า”

อวินซีเยว่ไม่มีความรู้เกี่ยวกับม้า ทราบแต่ว่าม้าทะเลทรายวิ่งได้เร็ว เหมาะสำหรับเป็นม้าศึก และม้าศึกที่ดีที่สุดคืออาซาฮีโลहित ส่วนม้าหุบเขานั้นจะทนทรหด เพราะนำมาไว้สำหรับใช้แรงงาน เสวี่ยหรงพลันหัวเราะ

“ม้าที่ข้ารู้จักมีสามชนิด หนึ่งคือม้าเลือดร้อน สองคือม้าเลือดเย็น และสามคือม้าเลือดอุ่น”

อวินซีเยว่ขมวดคิ้ว “ม้า...อะไรนะขอรับ”

“มันเป็นความรู้จากโลกของข้านะ” เสวี่ยหรงยิ้มหวาน “ม้าเลือดร้อนจะวิ่งได้เร็ว ม้าเลือดเย็นจะกำยำแข็งแรงและถึกทน ส่วนม้าเลือดอุ่นคือลูกผสมระหว่างม้าเลือดร้อนกับม้าเลือดเย็น ซึ่งอาจจะได้ลักษณะเด่นของทั้งฝ่ายพ่อและแม่มารวมไว้ในตัวเดียว ทั้งหมดนั้นและวิ่งเร็ว”

“แต่ม้าที่เราซื้อในวันนี้เป็นม้าทะเลทราย กับม้าหุบเขา...”

“ม้าทะเลทรายก็คือม้าเลือดร้อน ม้าหุบเขาคือม้าเลือดเย็น เหมาะเป็นม้าศึกด้วยกันทั้งคู่” เสวี่ยหรงกล่าว “ข้าต้องการเสียงดวงหนึ่งคือเรามีปัญญาซื้อได้แค่ม้าตัวนั้น สองคือเราอาจจะได้ม้าที่สืบทอดจุดเด่นของทั้งพ่อทั้งแม่มาไว้ในกำมือ แต่ข้ามองแล้วนะ ลูกม้าตัวนั้นค่อนข้างไปทางม้าเลือดร้อน ดูท่าจะวิ่งได้เร็ว”

อวินซีเยว่ตกใจ “เช่นนั้น เจ้าลูกม้าตัวนั้นก็...!”

“อาจจะเป็นม้าที่ดีที่สุดก็ได้” เสวี่ยหรงหัวเราะ เช่นนี้เขาจึงได้

อารมณ์ดีมาก

“ไฉนข้าจึงไม่เคยได้ยินเลย” อวินซีเยว่สงสัยกับความรู้นี้ใหม่
“ก็เพราะคนในโลกของเจ้ายังมีความคิดล้าหลังอยู่น่ะสิ”
เสวี่ยหรงเอ่ยในทันที “รู้หรือไม่ว่าม้าเลือดอยู่นั้นเหมาะสมสำหรับการขี่มากที่สุด บางสายพันธุ์กลายเป็นม้าแข่งในโลกของข้า เพราะพวกมันมีฝีเท้านี้ แม้จะออกตัวไม่แรงและเร็วเท่าม้าเลือดร้อน แต่ความเร็วในการวิ่งมันคงไม่ตื่นตกใจง่าย แต่ในโลกนี้พอพวกมันเกิดมาสักตัว ดันถูกพวกเจ้าฆ่าทิ้งจนหมด เสียของยิ่งนัก!”

อวินซีเยว่กะพริบตา เสวี่ยหรงจึงเอ่ยขึ้นอีก “ไม่ใช่แค่เรื่องนี้ ระบบการปกครองแต่ละแคว้นก็ห่วย คัดเอาแต่คนในตระกูลขุนนาง มาเป็นขุนนาง แล้วแบบนี้ราชสำนักจะมีคนเก่งมากความสามารถสักกี่คนกัน มันต้องเลือกจากชาวบ้านที่มีความสามารถด้วยสิ!”

เสวี่ยหรงถอนหายใจแล้วยกถ้วยชาขึ้นดื่ม บอกด้วยเสียงนุ่มนวล “เรื่องพวกนี้อาจารย์จะค่อย ๆ สอนเจ้า เจ้าเอาหนังสือเหล่านี้ไปอ่านก่อน และเอาแผนที่ที่ซื้อมาวันนี้ไปศึกษาให้ดี การออกรบและการปกครองอาจจะต่างกัน แต่มันก็เหมือนกันด้วย แล้วค่อยมาเรียนรู้ด้วยกันหลังจากนี้”

เสวี่ยหรงเดินไปหยิบหนังสือที่เขาคัดลอกมาทั้งคืนให้อวินซีเยว่ ผู้เป็นลูกศิษย์รับไปพร้อมประสานมือ

“ขอบคุณขอรับอาจารย์เสวี่ย”

เสวี่ยหรงยิ้มออกมาอย่างอ่อนโยน อวินซีเยว่หยิบถ้วยชาที่กินเสร็จแล้วไปล้าง เสวี่ยหรงจึงหันมาหาลู่อวินซีที่นั่งเงียบ ก่อนออกคำสั่งด้วยเสียงร่าเริง

“เจ้าต้องทำคอกม้าให้เด็กคนนี้น่ะ”

“ข้าทำได้ แต่ใครจะเลี้ยงม้ารี” ลู่อวินซีมีชาพลางมองคนรัก

“ข้าเลี้ยงไม่เป็น”

รอยยิ้มของเสวี่ยหรงจางหายไป เขาเจอปัญหายุ่งยากเสีย
แล้ว...